

ULTIMA MARE REPREZENTATIE A DANIELEI SILIVAS

Cele mai bune gimnaste ale țării în 1989. De la stânga la dreapta: Camelia Voinea, Aurelia Dobre, antrenorul principal Adrian Goreac, Eugenia Golea, Daniela Silivaș și Celestina Popa – sus. Eugenia Popa, Gabriela Potorac, Cristina Bontaș, Lăcrămioara Filip și Gabriela Gheorghe – jos FOTO: Revista SPORT

Viorica Daniela Silivaș-Harper. Acum are 37 de ani, este o femeie în toată firea, căsătorită și mamă a trei copii, o fată, Ava Luciana, și doi băieți, Iadan Scott și Rylan, ultimul dintre ei adus pe lume de o lună și un pic, și trăiește în Statele Unite ale Americii, în Atlanta, Georgia. Peste Atlantic, unde s-a stabilit încă din 1991, și-a făcut o sumedenie de prieteni. Nici nu se putea altfel, pentru că doamna Silivaș-Harper este și acum așa cum ne-o amintim cu toții de pe vremea când colecționa medaliile una după alta, ba la Europene, ba la Mondiale, ba la Jocurile Olimpice. Jovială, mereu zămbitoare, plină de farmec, scilpitoare. Poate nu mai e la fel de plăpândă ca acum 24 de ani, când Federația Română de Gimnastică i-a schimbat anul nașterii din 1972 în 1970 ca să o poată arunca în focul luptei la Campionatele Mondiale de senioare de la Montreal. Mai țineți minte acum 10 imaculat luat la bîrnă cu care Silivaș, pe atunci în vîrstă de numai 13 ani, i-a răpit aurul tocmai deținătoarei titlului olimpic la acel aparat,

buna ei prietenă și colegă de echipă Ecaterina Szabo? Dar marele triumf de la Campionatele Europene din 1987 de la Moscova, unde a câștigat concursul de individual compus, precum și finalele pe aparate la paralele inegale, bîrnă și sol și argintul la sărituri? Dar titlul mondial cu echipa și medaliile de aur la bîrnă și la sol cucerite tot în '87, la CM de la Rotterdam (Olanda)? Despre performanța de excepție a Danielei Silivaș la Jocurile Olimpice de la Seul din 1988 este chiar imposibil să nu vă amintiți! Trei medalii de aur, la paralele, bîrnă și sol, două de argint, la individual compus și în concursul pe echipe, și una de bronz, la sărituri, plus șapte note de 10, cu care a egalat recordul Nadiei Comăneci de la Montreal. Succese care au făcut înconjurul lumii, dar pentru care numai Daniela Silivaș știe cât a muncit. Ani întregi de sacrificii, zile și ore cu duimulul petrecute în „laboratorul de gimnaste” de la Deva. O muncă titanică, o muncă ce, o dată cu trecerea anilor, începea să-și pună amprenta chiar și pe organismul plin de vivacitate al Danielei.

Locul 12 la individual compus

În toamna lui '89, Daniela ajunsese aproape de vîrsta majoratului. O bătea gândul retragerii, pentru că problemele pe care le avea la unul dintre genunchi nu conteneau să-i dea pace, o necăjeau, o săcăiau din ce în ce mai tare. „Totul mi s-a tras de la miile de aterizări de la finalul exercițiilor, cartilajul s-a uzat și de aici acea jenă permanentă pe care o simțeam ori de câte ori lucram. De altfel, imediat după Revoluție, în martie '90, m-am și operat de menisc la o clinică din Franța”, rememorează Daniela Silivaș. Fire ambițioasă, Silivaș nu s-a dat însă bătută cu una, cu două și a mers cu echipa României la Campionatele Mondiale de la Stuttgart. Ultima sa competiție majoră din carieră. „A fost o competiție foarte grea pentru mine, pentru că eram destul de înaintată în vîrstă. În plus, acumulasem și o stare accentuată de oboseală, fiindcă din '85 până în '89

n-am avut timp să mă odihnesc, am luat parte numai la competiții de nivel înalt, foarte solicitante”, mărturisește acum Silivaș. Chiar și așa, la sfîrșitul Mondialelor din Germania Federală, Silivaș tot a ajuns pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume. E adevărat, după un drum anevoios, început cum nu se poate mai prost de Daniela, care a eșuat complet la individual compus, terminând abia pe locul 12. „Egală cu Svetlana Boghinskaija la două probe, Silivaș a primit la paralele un 9,975 îndelung contestat de public. Notată apoi cu 10 la sărituri, sovietica își asigurase practic titlul, când Silivaș a urcat, ultima din grupă și din concurs, pe... „puntea suspinelor”. Întreaga asistență era convinsă că, evoluând în maniera obișnuită, Daniela își va adjudeca medalia de argint. Și totul avea să decurgă normal, o interpretare precisă, plină de grație, până când, cu șapte secunde înaintea ieșirii de pe aparat, la un salt înapoi, Silivaș... a căzut!

(Continuare în pag. a II-a)

DIN BANCOTECA „EPOCII DE AUR“

Cu și despre ultimul Congres

Cei care au prins, „pe viu” atmosfera premergătoare celui de-al XIV-lea Congres al partidului își amintesc, desigur, starea de profundă și cvasigenerală lehamite în care decurgeau pregătirile pentru „marele forum comunist al țării”. Frigul în case, cozile tot mai mari și galantarele tot mai goale ale magazinelor alimentare, lumina electrică și apa caldă (chipurile), „raționalizate” – toate acestea și încă altele numai a „trainice motive de mîndrie patriotică”, de, aleasă dragoste și vie recunoștință” nu aduceau. Cu ineputabilul său talent de a face haz de necaz, hătrul anonim lansase un malițios, dar plin de miez joc de cuvinte: „Apropiatul Congres al par-

tidului” devenise „ultimul Congres al partidului”. Sau, măcar, ultimul Congres care s-ar fi desfășurat sub semnul unei asemenea dezamăgiri colective.

Firește, cele mai „calde” bancuri politice ale începutului lui noiembrie 1989 aveau în cătare Congresul partidului. Mai bine zis, ruptura dintre entuziasmul oficializat (dar, și acela, cu destule... sincop) și deziluzia defnitivă pe care, din ce în ce mai mulți, nici măcar nu se mai osteneau să o mascheze. De pildă, tov. Bulă – până nu de mult „prim solist” al uralor și aplauzelor festive – se arăta din ce în ce mai mohorât și mai fără chef.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL ZILEI

Întruniți în cadrul Comitetului Politic Executiv, frunțași PCR au dezbătut „rapoarte și planuri de măsuri”. La cinematograful „Studio” din București s-au deschis „Zilele filmului sovietic. Cu ocazia sărbătoririi zilei naționale a statului Panama, președintele român Nicolae Ceaușescu a adresat, „cordiale felicitări și urări de prosperitate poporului prieten pana-

mez.” Ilarion Agapi a achiziționat de la o alimentară din București doi boboci de rată congelată, cu... opt picioare.

Restanțe la ministere și înlocuiri din funcții

Pe masa Comitetului Politic Executiv, la ședința din 3 noiembrie, s-au aflat „Raportul privind

indeplinirea planului la indicatorii fizici și valorici în industrie, comerț exterior și investiții, în perioada 1 ianuarie-31 octombrie 1989” și „Măsurile pentru realizarea integrală a planului pe trimestrul IV 1989”. Ca de obicei, în asemenea situații de bilanț, unele ministere s-au prezentat cu restanțe.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALE PERSONALE

3 NOIEMBRIE

A devenit aproape un loc comun ca, mai de fiecare dată când un comentator occidental se ocupă de stratificarea înghețată din România, el să-și pună întrebări stînuitoare, și, după caz, nelineștite sau chiar agresive asupra absenței scriitorilor din peisajul contestatar românesc. Întrebări atenuate, în ultimele luni, de luările de poziție ale mai multor scriitori de certă notorietate.

Comentariul negativ nu e însă legat de actualitatea imediată. Excepțiile au existat de mai multă vreme (de n-ar fi să ne referim decât la Paul Goma sau Dorin Tudoran) și ele, cum se știe, confirmă, iar nu infirmă regula. Aceasta din urmă ar fi pasivitatea intelectualului român și nu totdeauna numai a intelectualului. Astfel, într-un studiu asupra României lui Ceaușescu pe care l-a semnat împreună cu Despina Tomescu, Catherine Durandin, istoric și profesoară la INLACO, a lansat chiar și un termen, acuzator și oarecum simplficator, „victimizarea”. În linii mari, românii, neajungând să-și facă propria istorie, s-ar consola considerându-se „victime” ale istoriei înfăptuite de alții pe spatele lor. (...) Și iată că, în ultima vreme, critica începe să se ivească, mai stînuitor, mai temeinic, în revistele românești din străinătate. Propunându-se, în Agora mai întâi, în Dialog din ce în ce mai insistent, elemente de analiză, dacă nu chiar de teoretizare. Astfel, avem în față ultimele două numere din Dialog (cel din septembrie-octombrie 1989, pe de o parte, și „Caietul de literatură” din septembrie, pe de alta). În primul, Ion Negoitescu, redactor la „Caietul de literatură”, răspunde la întrebările directorului revistei, Ion Solacolu, iar Ion Vianu ne propune o radiografie a „stării națiunii”. (...) Din necesitatea revenirii scriitorului spre politic provin, la Ion Negoitescu, și unele intransigențe (nu le împărtășim totdeauna) față de cei care după lupta doar în domeniul culturii, cu supările sau fără. Nu credem, ca el, că scopurile sunt chiar admise și dorite de regim, spre a îngădui, asemenea anecdotelor, populației să răsufe un pic, reluând, după acest popas al hazului de necaz, calea supușeniei cea de toate zilele. Există și o rezistență prin cultură, socotim noi, și am subliniat-o îndeajuns. Ea nu dispensează însă pe intelectual de luări de atitudine în sfera, mai largă, a societății civile care, fără ajutorul intelectualilor, cu greu se poate exprima consecvent.

(Continuare în pag. a II-a)

CALENDAR

3 noiembrie (vineri)

Soarele a răsărit la 6:55, a apus la 17:02
Luna a răsărit la 11:43, a apus la 20:01
Sărbătoare creștină: Sf. Mc. Achepsi-ma Ep., Iosif pr. și Aitala diac

S-a întâmplat la

3 noiembrie 1989

● Zăcăminte vaste de petrol au fost descoperite în partea nord-vestică a Tunisiei, în zona Cap Addar, a anunțat Ministerul tunisian al Economiei. La acel moment, în Tunisia se extrăgeau în medie, zilnic, 100.000 de barili de petrol.

● În Algeria a fost sărbătorită cea de-a XXXV-a aniversare a declanșării luptei armate de eliberare de poporul algerian – „Ziua revoluției”. În capitala țării a avut loc o paradă militară, la care a asistat președintele Chadli Bendjedid. Tot cu acest prilej a fost dezvelit un monument al soldatului necunoscut.

Ramona VINTILĂ

SALA DE LECTURĂ

Ion Iliescu, fan Phoenix

În decembrie 1989, Phoenix tăcuse de mulți ani pentru publicul din România. Stadioanele nu se mai umpleau la concertele formației Phoenix, pentru că „pasărea” migrase spre Vest, în vremuri de îngheț spiritual. Flacăra revoltei de la Timișoara i-a adus înapoi, într-o altă Românie, al cărei președinte era unul dintre... fanii lor!

Ion Iliescu i-a apreciat de la început pe membrii trupei Phoenix și i-a ajutat cât a putut de mult, atunci când alții le puneau piedici. „Ei au fost puțin cam hăituiți, iar eu le-am luat pur și simplu apărarea. I-am incurajat, i-am ajutat să se prezinte în spectacole. Oamenii au simțit acest sprijin moral și i-a îmbărbătat. Covaci a venit la mine de la-nceput și i-am acordat tot sprijinul. Întotdeauna am ajutat oamenii inteligenți”, spune Ion Iliescu, fostul președinte al României.

Piedici nu li se puneau doar celor de la Phoenix, ci tuturor celor care încercau să spargă tiparele, să fie liberi, să creeze, să trăiască sau să se manifeste altfel decât prevedeau normele de partid, cu toate că de la mijlocul anilor '80 lucrurile se mai îmbunătățiseră. Progeniturile copilului Ceaușescu se-mbrăcau în blugi și dădeau petreceri „zgomo-toase” despre care se mai auzea „prin popor”, iar secretarii de partid aveau copii crescute cu alte valori decât cele ale începutului regimului comunist în România. Anii '70 nu fuseseră însă la fel de permissivi, iar

• membrii Phoenix, cu excepția lui

Mircea Baniciu, au fugit din țară atunci, după o îndelungată și aprigă luptă împotriva sistemului, o luptă care nu se mai putea câștiga prin prezență, ci doar prin absență, în speranța că va veni iar „primăvara”.

Mâna de deasupra capului...

Atunci când le-a fost mai rău, era totuși cineva care-i sprijinea din umbră. „Noi, deși eram persecutați, cineva ținea mâna deasupra noastră. N-am să pot să le mulțumesc niciodată, pentru că nici acum nu știu cine au fost. Unul care a pus mâna o dată – știu sigur – a fost Ion Iliescu. Pentru că era prim-secretar la tineț în județul Timiș. Pe mine, după ce am terminat facultatea, nu m-au lăsat la examen. Am făcut un scandal îngrozitor, m-am dus până la Comitetul Județean de Partid, unde fugeam pe coridoare zbierând, cu polițiști după mine. Și-am nimerit lângă o ușă deschisă. Cine era înăuntru: Iliescu! «Ce-i, ce-i, ce-i?», a-ntrebat. «Vreau să mă duc la examen!» «Păi, dumneata ești de la Phoenix. Păi, cu Phoenix ar trebui construit un palat al culturii» – cuvintele lui. A pus mâna pe telefon, i-a luat pe decan și pe rector, i-a făcut de... așa și mi-am susținut examenele”, povestește Nicu Covaci, liderul formației Phoenix.

(Continuare în pag. a II-a)

Agenda Elenei Ceaușescu

Primul vizitator al Elenei Ceaușescu a fost Emil Bobu (orele 8:53 – 9:05). Apoi prima parte a zilei s-a scurs în ședințe. Prima, la săliță, prezidată de Nicolae Ceaușescu (orele 9:30 – 10:55) pe tema aceleiași buclucașe comisii de propuneri. După cum reiese din asemenea consemnări, toate celelalte documente „programatice” ale Congresului par, la nivelul puterii cuplului Ceaușescu, lipsite de importanță față de „comisia de propuneri”. De aparență de democrație pentru delegații și ziarisții străini. Căci după ședința CPEx (orele 11:30 – 12:45), seara s-a mai ținut încă o ședință pe aceeași temă (orele 17:00 – 19:20).

Se compuneau însă în vremea aceasta și raportul secretarului general și expunerea de închidere a Congresului. După mărturiile lui Constantin Olteanu, lucrase la ele împreună cu Constantin Mitea, consilierul de presă al lui Ceaușescu și cu Dumitru Popescu, rectorul Academiei Ștefan Gheorghiu. De Dumitru Popescu, care fusese și în colectivul de redactare a documentelor Congresului al IX-lea al PCR, Ceaușescu nu s-a despărțit niciodată. Dis-

tant față de ceilalți membri CPEx, străbătuse parcursul lui Ceaușescu din diverse funcții de control ale presei, ideologiilor, propagandei și culturii. Printre ceilalți își sporise aura de scriitor prin aceea că fusese criticat în prima revistă culturală moscovită pentru romanul „Pumnul și palma”. Zvonurile tesute împrejurul lui îi confereau, prin comparație cu ceilalți, o bizară popularitate. Se spunea, bunăoară, că atunci când lucra la „documentele Tovarășului” se retrăgea, departe de București, în singurătatea vreunei case de protocol sau reședințe de vânătoare. Și consuma... funii întregi de usturoi. Remediul naturist al tensiunii arteriale și stresului făcuse astfel mulți prozeșii prin sedile județenelor de partid și ale Securității. Stabilitatea simpatiei secretarului general pentru Dumitru Popescu era, în acea vreme, unul dintre puținele argumente că nu se făceau toate pe voia Tovarășei. Vineri, 3 noiembrie 1989, Elena Ceaușescu și-a revăzut „întîmii”. Adică pe Poliana Cristescu, Emil Bobu (de două ori), Silviu Curticeanu și Constantin Radu.

Lavinia BETEA

NOMENCLATURA

CABANA

Istoricul Michael Voslensky, unul dintre cei mai mari specialiști în politica sovietică, s-a născut în 1920, în URSS. A fost traducător la procesul de la Nürnberg, profesor de istorie la Universitatea Lumumba din Moscova, a deținut diverse funcții în cadrul instituțiilor academice sovietice și al CC-ului. Astfel a putut cunoaște îndeaproape stilul de viață al unei categorii sociale pe care avea să o facă populară în Occident: nomenclatura. Membru el însuși, o vreme, al acestei categorii de privilegiați, Voslensky a reușit în cartea sa „Nomenclatura” un tablou detaliat, pigmentat cu umor, ironie și amărăciune al vieții cotidiene al unui nomenclaturist. La momentul apariției acestei cărți se aprecia că volumul lui Voslensky reprezenta un eveniment la fel de important precum cărțile lui Troțki și ale lui Milovan Djilas. Cartea sa a făcut din „nomenclatură” un termen la fel de popular precum cel de „gulag”. Prin privilegiile inimaginabile într-un stat care milita pentru egalitate, această categorie socială își merita pe deplin supranumele de „nouă aristocrație” pe care i-l acorda autorul.

„Șeful de sector nu numai că primește o locuință, dar se vede cadonșit și cu o «datcha», o cabană la țară. Dar cine poate avea dreptul, în URSS, la o «datcha»? Teoretic, orice cetățean care obține de la Sovietul districtului respectiv o palmă de pământ sau care cumpără o casă gata construită cu acordul Sovietului. Dacă aceasta a fost construită la inițiativa cooperativei, obligatoriu, trebuie obținută o autorizație de la conducerea cooperativei în cauză.

Această reglementare, perfect logică în sine, suferă în practică asemenea distorsiuni din cauza existenței claselor, încât accesul la acest tip de proprietate este rezervat păturilor privilegiate ale societății. Sovietul districtului nu acordă teren construibil decât persoanelor de marcă. Având în vedere faptul că trebuie să dispui de 10.000 sau 120.000 de ruble pentru a cumpăra o «datcha» în împrejurimile Moscovei, este evident că Sovietul nu va acorda autorizația necesară unui simplu muncitor, pentru că suma impusă reprezintă pentru el salariul pe șase sau zece ani.

(Continuare în pag. a II-a)

ULTIMA MARE REPREZENTATIE A DANIELEI SILIVAS

(Urmare din pag. 1)

O clipă de neatenție, omenească, una singură, durând cât lumina unui licurici, care avea însă să fie plătită foarte scump", relatea ziarul Sportul acum 20 de ani. Ce spune Silivaș acum? „Înainte să urc pe bârnă știam că nici măcar o notă de 10 nu mă mai poate ajuta să câștig concursul, de aceea m-am deconcentrat și așa a venit acea ratare. Acum mi-e clar că și argintul ar fi fost foarte bun, dar asta e, nu a fost să fie!”

Finală pe aparate de vis

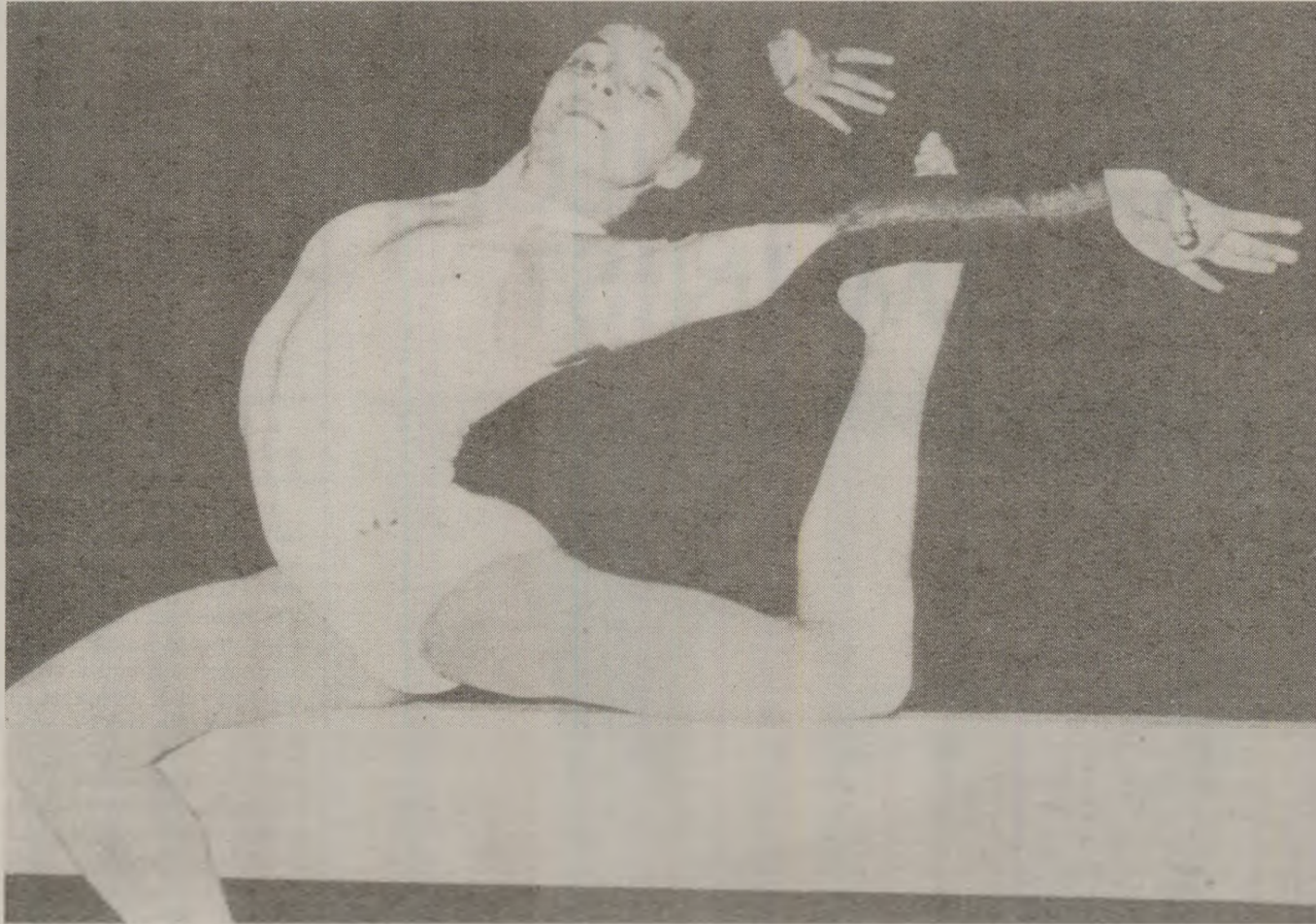
Daniela Silivaș avea să-și ia însă revanșa cu vârf și îndesat câteva ore mai târziu după terminarea concursului individual compus, când au avut loc finalele pe aparate. Oașteptau din nou solul, săriturile, paralele inegale și bârna. „După-amiază, Daniela (singura dintre sportive calificată în toate finalele pe aparate) a fost retrasă de la sărituri, proba care a inaugurat reuniunea. Aceasta în intenția de a o odihni, fie și numai psihic, pe Daniela. În locul ei, antrenorii au preferat-o pe Cristina Bontaș, iar ideea se va dovedi salutară, întrucât Bontaș va cuceri, cu media de 9,950, o merituosă medalie de argint”, nota Sportul. Am întrebato-o pe Daniela dacă își mai amintește cum au stat lucrurile atunci. „Cum să nu țin minte? A fost decizia antrenorilor, iar eu m-am supus. Casă fiu sinceră, am acceptat foarte ușor această hotărâre, pentru că în mintea mea știam că am șanse mici să iau o medalie la sărituri, care n-a fost niciodată aparatul meu forte. A fost vorba despre o decizie foarte înțeleaptă și-mi felicit antrenorii că s-au gândit la ea.” Revenim la relatarea Sportului. „Când s-au atacat, după aceea, paralelele inegale, cu Silivaș și Boghinskaia în cursă, reeditarea duelului de la individual compus, interesul sălii s-a îndreptat către aparatul amintit, spectatorii sesizând «momentul de răscruce» pentru Daniela. Numai că, surprinzător pentru unii, Boghinskaia s-a «bălbăit», nota de 9,450 răpindu-i orice posibilitate de medalie. Șansele Danielei creșteau, când, iarăși surprinzător, chinezioaica Di Fan a fost notată cu 10. Programată ultima, Daniela nu-i mai rămânea, logic, nici o „lăi variantă pentru aur decât calificativul „naxim. Luptând cu dăruire pentru culorile scumpe ale țării, stăpână pe ea, într-un stil înconfundabil, armonios și expresiv, Daniela a plutit peste barele de lemn pentru ca, la sfârșit, să se «fixeze» pe saltea, în uralele unui public extaziat, martor al perfecțiunii. S-a afișat, fără întârziere, singura cifră cu puțință, 10, și Daniela Silivaș a devenit astfel campioană mondială la

paralele inegale, repurtând nu doar o izbândă asupra adversarelor, ci și una infinit mai valoroasă: asupra ei însăși.” Triumful de la paralele i-a dat aripi Danielei, care a doua zi a luat aurul la bârnă și la sol, ajungând la trei titluri mondiale. La bilanțul remarcabil al gimnastelor românce la CM 1989 de la Stuttgart, totalizând șapte medalii, au mai contribuit Cristina Bontaș, care a cucerit argintul la sărituri și la sol, și Gabriela Potoraș, bronz la bârnă.

Succes „dedicat” partidului

După o competiție aproape perfectă, Daniela Silivaș a fost complexată cu elogii. Câteva dintre ele: Stuttgarter Nachrichten – „Silivaș colecționează titluri și medalii cum colecționează alții mărci poștale”; Stuttgarter Zeitung – „E o plăcere să iei un interviu acestei uriașe campioane, care este Daniela Silivaș. Ea răspunde rapid și surâde des, e la fel de scânteietoare în discuție ca și pe bârnă”; Agenția DPA – „Cei peste 12.000 de spectatori prezenți în tribune la ultima reuniune a finalelor pe aparate au aplaudat-o îndelung pe tripla campioană mondială Daniela Silivaș, învingătoare la paralele, bârnă și sol, cu un program de exerciții în care dinamismul execuției s-a imbinat cu o înaltă ținută artistică. Campioana română își adaugă astfel la bogatul său palmares, ce cuprinde șase titluri mondiale și europene și trei titluri olimpice, alte trei prețioase medalii”; Agenția ADN Berlin – „Printre vedetele actuale ediții a Campionatelor Mondiale s-a numărat și gimnasta română Daniela Silivaș. Ea a obținut trei medalii de aur, reeditând performanța realizată în urmă cu un an la Jocurile Olimpice”.

În contrapartidă, singurul ziar de sport din România a legat performanțele gimnastelor de la Stuttgart de Congresul al XIV-lea al Partidului Comunist Român. „Sunt, desigur, foarte bucurioasă pentru noile trofee pe care le-am cucerit, ansamblul succeselor repurtate la Mondiale reflectând nivelul ridicat al școlii românești de gimnastică, condițiile minunate de pregătire ce ne sunt asigurate, grija cu care ne înconjoară în permanență partidul și statul nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu personal. Ne simțim onorate că putem dedica aceste victorii apropiatului Congres al XIV-lea al partidului, eveniment de covârșitoare însemnătate pentru întregul nostru popor, pentru prezentul și viitorul scumpei noastre patrii. Acolo sus, pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de premiere, am simțit parcă mai puternic ca oricând marea responsabilitate pe care o

La CM de la Stuttgart, Silivaș a ratat la individual compus, dar s-a revansat în finala pe aparate, unde a câștigat aurul la bârnă FOTO: Revista SPORT

avem noi, sportivii de frunțe ai țării, de a fi mereu la înălțimea încrederii cu care suntem investii, de a obține rezultate cât mai bune, care să sporească, cu fiecare nouă competiție, prestigiul pe care l-a câștigat în lume România socialistă, cu deosebire în perioada pe care cu mândrie o numim «Epoca Nicolae Ceaușescu», sunt cuvintele pe care le-a rostit, chipurile, Daniela Silivaș la sosirea în țară, pe Aeroportul Otopeni, și publicate în ziarul Sportul. La 20 de ani distanță de atunci, o chestionăm pe Daniela în această privință. Numai când aude de partid, de comunism, de osanalele pe care le lădica conducătorului iubit, izbucnește în râs. „Ha, ha, ha... Asta-i tare rău de tot! De acest interviu și dacă mă băteați nu-mi aminteam! Dar e bun, să știți, îmi place treaba cu partidul, cu Ceaușescu, și aia cu scumpele culori ale țării e tare de tot. Păi, din tot interviul ăla, doar partea aceea în care se pomenesc despre condițiile de pregătire e adevărată, fiindcă, într-adevăr, la Deva aveam de toate, chiar nu ne puteam plânge că ne lipsea ceva. Dar să fim înconjurate personal de Ceaușescu și de Elena, de așa ceva nici nu putea fi vorba. Păi, noi nici nu i-am cunoscut personal pe cei doi, astea-s doar

povești inventate de ziaristi de atunci, dar îi înțeleg foarte bine, nici n-aș avea cum să mă supăr pe ei pentru că au publicat așa ceva, așa erau vremurile atunci, primeau și ei ordin de sus și trebuiau să-l execute. Oricum, foarte simpatic interviu.”

Cu securiștii pe urmele lor

Îi lansăm Danielei Silivaș și o ultimă provocare, aceea de a vorbi despre puține zile libere pe care le avea atunci când se deplasa la concursuri în străinătate. „Nu erau foarte multe zile dintr-astea, iar când eram totuși liberă, stăteam tot prin sala de concurs ca să ne pregătim ori în camerele de hotel, la odihnă. Fiecare dintre noi avea o zi de odihnă care se învârtă în jurul a 100 de dolari, în funcție de numărul de zile în care eram plecate din țară, iar cei mai mulți dintre bani îi cheltuiam în ultima zi, îi dădeam aproape pe toți pe ciocolată și pe gumă de mestecat. Țin minte foarte bine că eram ca o familie toate fetele, de fapt, când ieșeam în oraș la cumpărături mergeam numai împreună. Bine, nici n-aveam voie să ne dispersăm, sub pretextul că am putea fi

răpite, deși grija celor trei-patru securiști care ne însoțeau, că așa era pe-atunci, era să nu fugim. Așa, dacă stăteam toate laolaltă, fiindcă nu mergeam nicăieri în străinătate fără ei, ne supravegheau mult mai ușor.”

Daniela Silivaș, spuneam la început, a lăsat Deva natală pentru Atlanta și la fel au procedat și colegile ei de echipă din acele vremuri, doar destinațiile în care au ales să se stabilească fiind altele. Aurelia Dobre, Lavinia Agache și Eugenia Golea trăiesc și ele tot în Statele Unite, Cristina Bontaș și Celestina Popa s-au stabilit în Canada, Gabriela Potoraș locuiește de ceva vreme în Japonia, iar Ecaterina Szabo stă cu acte în regulă în Franța. „Țin legătura cu ele, cu Eugenia Golea chiar am petrecut împreună ultimul Crăciun, dar cel mai des mă văd cu Kati Szabo, nu e an să nu ne întâlnim acasă, în România”, și-a încheiat povestea Daniela Silivaș. O sportivă de excepție, care în 2002 a devenit cea mai tânără gimnastă inclusă în International Gymnastics Hall of Fame, iar în 2003 s-a căsătorit cu managerul sportiv Scott Harper.

Marius MIHALCEA

CEAUȘESCU, VEDEȚĂ TV

Agricultura – programe prioritare, 30' pe lună

MARTI
19:00 Deschiderea programului (5')
19:05 – La zi în agricultură (de două ori pe lună, 15')

Emisiune consacrată reflectării activității din campaniile agricole, preocupărilor colectivelor din unitățile agricole pentru realizarea unor producții mari, sigure și stabile

În alternanță cu: Agricultură – programe prioritare (de două ori pe lună, 15')

Emisiunea va dezbate – pe cicluri de programe – cele mai actuale probleme privind materializarea obiectivelor prioritare din agricultura românească – cuprinse în cele douăzeci și două de programe principale aprobate în conducerea de partid și de stat, între care cu deosebire – programele referitoare la organizarea teritoriului, asolamentelor și creșterea fertilității solurilor în perioada 1988-1990, la creșterea suprafeței arabile, la creșterea efectivului de animale și a producției zootehnice, la dezvoltarea horticulturii și sericulturii, a programelor de hidroameliorații și combaterea eroziunii solului.

În perioada octombrie 1988 – ianuarie 1989, emisiunea va urmări modul în care se aplică prevederile programului special de dezvoltare a zootehniei – așa cum a fost el aprobat la Consfătuirea de lucru pe probleme de agricultură – în lumina indicațiilor și exigențelor exprimate de tovarășul Nicolae Ceaușescu.

19:20 – A patriei cinstire (10')

Emisiune de versuri patriotice, revoluționare
19:30 – Omul și sănătatea (de două ori pe lună, 20')

Emisiune de dezbateri, reportaje și dialoguri cu telespectatorii, urmărind educația sanitară a populației, prevenirea îmbolnăvirilor, creșterea natalității, asigurarea vigoriei și tineretii națiunii noastre în alternanță cu:

– Universul familiei (de două ori pe lună, 20')

Emisiune de reportaje și comentarii privind rolul pe care îl are familia în societatea noastră, prin creșterea și educarea tinerei generații în spiritul celor mai nobile idealuri de dreptate și adevăr, de dragoste față de patrie și muncă, de slujire a partidului și poporului, astfel încât să acționeze ca revoluționari, pentru a servi fără preget cauza socialismului, a patriei, pentru progresul ei economic și social. În cadrul emisiunii se va difuza rubrica „Copiii – înaltă îndatorire față de viitorul națiunii”

20:00 Micul ecran pentru cei mici (10')

20:00 TeleJurnal (25')

20:25 Teatru TV (85')

Spectacole de teatru din dramaturgia românească clasică și contemporană, precum și din dramaturgia universală.

21:50 TeleJurnal (10')

22:00 Închiderea programului

Arhivele Naționale, Fond CC al PCR – Secția Propagandă și Agitație, dos. nr. 65/1989

RADIOGRAFII CULINARE

Sandviș din ciolan afumat

Cele mai aprinse discuții, între noi kolegele gospodine și mame, erau cele privitoare la conținutul pachetelului pentru copii, la școală. Pachetelul ăsta ne înnebunea. Problema mezelurilor era majoră. Discutam des și ne împărțeam ideile și noile descoperiri culinare care înlocuiau cu succes mezelurile tradiționale.

Așa se face că, într-o zi, alături de o colegă ședeam la coadă la mezeluri, la un magazin nou, pe o stradă dosnică. Pont vândut de o femeie de serviciu, de la noi de la birouri, care locuia în zonă. Cu speranțele afișate în ochi și în gesturi, așteptam să apară mașina cu minunile. Vânzătoarele ne-au avertizat că s-ar putea să întârzie camionul pentru că trece și pe la nu știu ce fabrică de mezeluri ca să le ducă un motor. Bun. Să întârzie, dar să și vină, mi-am zis în gând și mi-am mai tăiat din exaltare.

Între timp, am pus de o discuție cu cele două kolege de coadă, din fața noastră, privind conținutul pachetelului pentru copii. Aaa, se părea că subiectul ardea peste tot, nu numai la noi. Așa se face că cele două femei și-au dat drumul la guri. Am aflat tot felul de tehnici și compoziții de preparare a sandvișurilor. Una, din dreapta, înaltă și bărbătoasă, îmi zice că ea, atunci când face rost de mezeluri, imediat pregătește mai multe sandvișuri, le împachetează în celo-

fan și le pune la congelator. „Și pâinea, bre?”, întreabă vecina ei, purtătoarea unei mustăcioare fine, pe lateralele buzei superioare. „Da, dragă, așa, gata făcute!”, i-a răspuns. „Păi, cum i-l dai copilului?”, întreabă nedumerită femeia. „Mă, îl scoți de seara și dimineața îl pui în tigaia unsă cu puțin ulei și-l încălzești pe o parte și pe alata. Cum s-a încălzit, că doar s-a decongelat toată noaptea, îl pui în celofan și hârtiuță și-l bagi în ghiozdan!”, îi explică ea cu voce hazlie. „Aha!”, se dumiri colega mea care ciulise urechile. „Și mai completezi cu puțin muștar, cu o feliuță de roșie...”, mai zise ea ca să pună motul pe sandviș. Mustăcioasa se uită la ea și-i zise: „Da, ce bre, o felie de gogonea nu merge? Dacă e iarnă, de unde roșie?”. Colega mea clipi și-i zise: „E, am zis și eu, ce-am dat cu parul? Ce te superi?”. Femeia se scuza apoi, zise: „Fir-ar ai dracu! M-am săturat de stat pe la cozi! Când e una, nu-i aialtă! Ba stai pentru carne, ba pentru rație, ba pentru mezeluri! Am auzit că stai la coadă și la cimitiri!”, „Termină dragă, nu vorbi prostii!”, îi zise colega mea, ca să nu izbucnească și ea. Femeia cea bărbătoasă observă agitație prin magazin și zise: „Cred că a venit ceva că se zoresc zănele alea!”.

Zănele primiseră marfa și se străduiau să o aranjeze cât mai aproape de cântare. „Vezi ce-a adus?”, întreabă mustăcioasa. „Aaaa,

numai șiră afumată și ciolan! Atât se vede”, răspunse bărbătoasa care se ridicase pe vârfuri și se ținea de micuța mea colegă să nu cadă. Se lăsa în jos și zise: „E, bine și ciolanele afumate! Mai cu o varză, mai cu o fasole... merge!”, „Da, dar de pachet?”, întreabă mustăcioasa. „Păi îți zice fata cum să faci!”, o liniști colega mea, împungându-mă cu degetul. „Spune-i dragă cum să facă ceva pentru pachet din ciolan!”, mă îndemnă ea. Fără nici un elan am început să-i spun femeii: ia ciolanul și spală-l, apoi îl pui la fier, într-o oală, cu apă cât să-l acopere, o foaie de dafin și patru căței de usturoi. Pui la fier și doi morcovi. Ciolanul fierbe mult, cam o oră și jumătate, poate chiar două, după cât este de tare, dacă n-ai, oală minune”. Când intră furculița în el, îl scoți și-l lași să se răcească puțin, apoi îl tai în partea cea cu mai puțină carne și-i scoți osul. În locul osului îl ungi cu usturoi pisat, pu o bucătică de slănină, dacă ai, pui morcovul fierț și câteva felii de castravete acru, tăiate pe lung. Îl rulezi, îl legi bine cu ață, ca să nu se desfacă, îl ungi cu ulei și usturoi pisat, îl pui într-o cratiță cu foarte puțină zeamă în care a fierț și-l dai la cuptor cât să se rumenească. Îl scoți și-l dai la rece, apoi îl tai felii pentru sandvișuri, i-am zis eu tocmai când am intrat în magazin. Nici c-am mai întâlnit-o.

Veronica BETAȘ

ARTICOLUL ZILEI

Din dragoste pentru oameni

Dimineața venea mai devreme la policlinică, ordona cabinetul, verifica aparatele, dar mai ales barele de care bolnavii aflăți aici la recuperare aveau să se sprijine, închizătorile spalierele, totul. Luni de zile, Ana a urmărit în cabinetul de kinetoterapie evoluția recuperării tuturor bolnavilor, bucurându-se de fiecare progres înregistrat, încurajându-i poate chiar mai mult decât era cazul, spre a le da încredere și speranța de care omul în suferință are atâtă nevoie!

Dintre toți bolnavii aflați la tratament a impresionat-o mai mult un om tăcut care își frământa în sine marele necaz, acela de a nu mai putea să meargă. Cu încrâncenare, cu eforturi care depășeau sarcinile sale obișnuite, s-a luptat ea, Ana Ivan, ca să-l vadă într-o zi răsând cu ochii lui frumoși, dar mai ales alergând așa cum îl știa înainte de accident.

Ana știe că accidentul lui Feize T. se produsese salvându-l pe prietenul ei, pe care, la căzătura din copac, el l-a prins pur și simplu în brațe. Erau mulți tineri la o petrecere în pădure, și când l-a văzut cum cade – creanga cedase –, l-a apărut întrepunându-se între el și bolovănișul de cremene. Trau-

matismul i-a tasat discurile intervertebrale ale coloanei, pe zona lombară, și în timp ce prietenul s-a ales cu câteva zgârieturi, el a rămas acolo jos, fără să se mai poată ridica ori face măcar un singur pas! La Eforie Nord, la Policlinica de recuperare motorie, a fost adus de „Salvare”. Comisia de medici a hotărât că numai completarea tratamentului obișnuit cu multă, foarte multă kinetoterapie mai poate face ca Feize T. să fie recuperat. Pe acest om, asistenta Ana Ivan l-a învățat din nou să meargă, așa cum orice mamă își ia într-o zi pruncul de mână și îl îndeamnă cu nesfârșită dragoste: hai, acum mergem...

Ochiștare de a pași, o dată și încă o dată, un pas, încă unul, totul și totul reluat iar și iar de la început, pe răbdare, cu încredere că se poate, se poate, anchiloza trebuie să cedeze și mersul bărbatului să fie din nou elastic, maiestuos.

Totul, până într-o zi, când minunea s-a produs. Ea venise să îl întâmpine, ca de obicei, la cabinetul medical, dar el sosise mai înalțat.

– Ană, mă tem să mai cobor din cărucior. Știi, de ieri, simt aici – omul își prinse salele în palme – o furnicătură. Așa era. Circuitele

nervoase fuseseră readuse la activitatea normală și Feize T. putea merge de acum fără atele, fără cărucior.

Prin munca și răbdarea ei, a asistentei, prin munca și perseverența omului bolnav, tasarea discurilor intervertebrale fusese învinsă. Ea l-a luat ușor de mână, l-a ajutat să se ridice din căruciorul pe care l-a împins apoi la o parte și sprijinindu-l, cu inima strânsă de emoție, l-a îndemnat cu duloșie: hai, acum mergem...

În ziua aceea l-am aflat pe el, bărbatul care a învățat din nou să meargă, în vizită la soția Ana și Ion Ivan, la Policlinica de recuperare din Eforie Nord.

– Cum este posibil ca soția dv. să aibă așa de mari succese în recuperările motorii, să anuleze cu tratamentele kinetice artroze, tasări, să redea elasticitatea articulațiilor la atâția și atâția bolnavi veniți la tratament?

El a înconjurat-o cu privirea lui de dragoste și mi-a răspuns simplu: Pentru că Ana mea dragă știe să imbine în tratamente știința medicală cu devotamentul și grija pentru omul bolnav.

Smaranda Sburan
Femeia nr. 11/1989

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri,
numai cu **JURNALUL**
NĂȚIONAL
CEL MAI CITT ZIAR DE CALITATE
www.jurnalul.ro

10,9
LEI

Cărțile se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

ROMÂNIA ÎN PRESA INTERNAȚIONALĂ

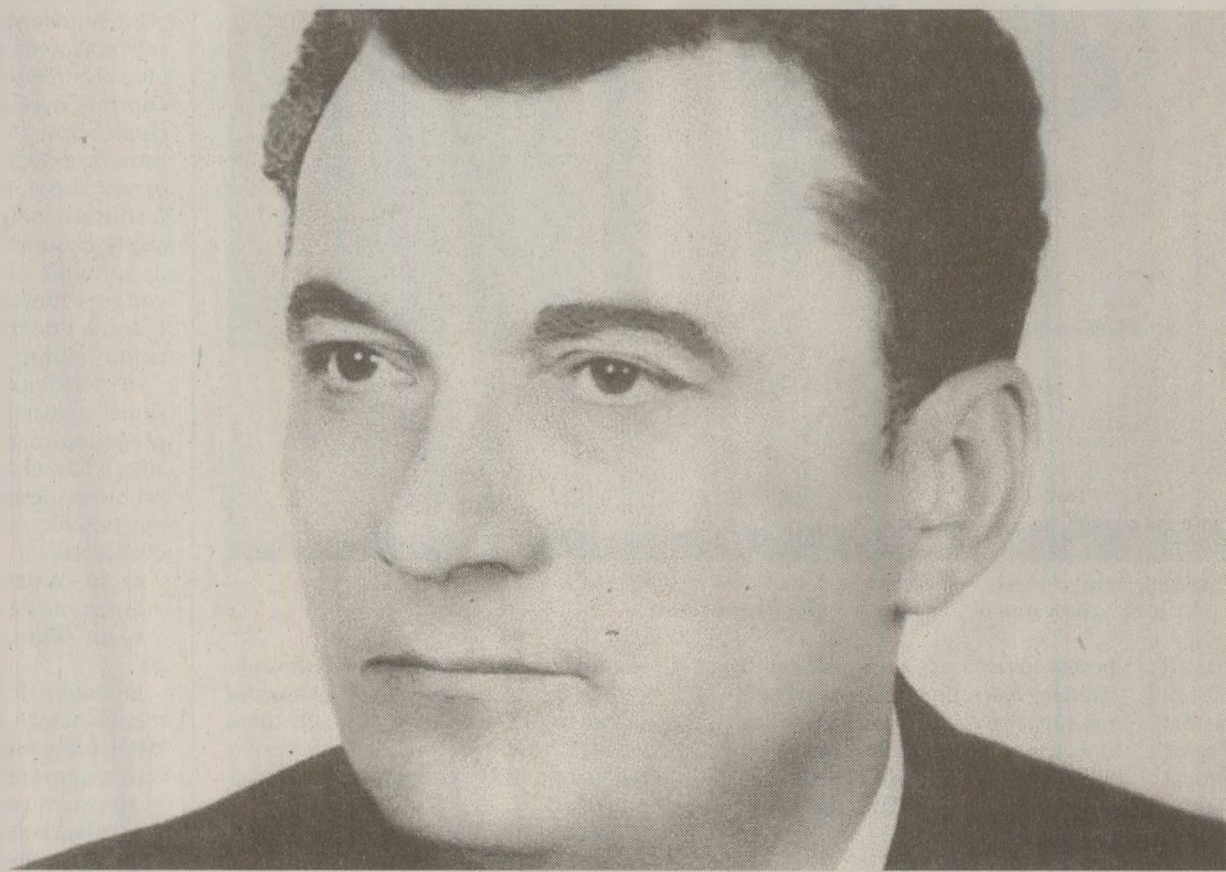
REMANIERE MINISTĚRIALĂ CU TREI SĂPTĂMĂNI ÎNAINTEA CONGRESULUI PARTIDULUI COMUNIST

Le Monde de la 5 noiembrie 1989 scria despre ultima inițiativă a lui Ceaușescu. Rotația șefilor de ministere în pragul congresului al XIV-lea.

Numărul unui român, Nicolae Ceaușescu, a făcut o importantă remanieră ministerială, cu doar trei săptămâni înainte de cel de-al XIV-lea Congres al Partidului Comunist. Cea mai importantă numire a fost cea a lui Ioan Totu, actualul ministru de Externe, în fruntea noului „super-minister” al planificării și aprovizionării tehnico-comerciale. Domnul Totu, care este șeful diplomației române din vara anului 1986, îl înlocuiește pe actualul ministru al Planificării, domnul Radu Bălan, care a fost trimis ca prim secretar al partidului comunist în județul Timiș.

Domnul Bălan, plătește, potrivit observatorilor, pentru slabele rezultate din mai multe sectoare cheie, cum ar fi industria grea și industria petro-chimică. Comitetul executiv al partidului, reunit vineri, 3 noiembrie, a constatat „o serie de deficiențe care au dus la nerealizarea planului pentru luna octombrie”.

Noul ministru de Externe – diplomația română fiind de fapt condusă de domnul Ceaușescu – este Ioan Stoian. Acesta a ocupat până în prezent funcția de secretar al Comitetului Central înscărcinat cu problemele internaționale.

Cu doar trei săptămâni înaintea Congresului, Ceaușescu l-a numit în fruntea Ministerului de Externe pe Ioan Totu. FOTO: AGERPRES

Au fost numiți încă doi secretari ai Comitetului Central: Ilie Matei și Iosif Sas care îi înlocuiesc pe Ioan Stoian și Ion Sărbu. Domnul Matei se va ocupa de acum încolo de presă și propagandă în cadrul

Comitetului Central. În sfârșit, fostul ministru al aprovizionării tehnico-materiale, Gheorghe Stoica, devine secretar de stat în noul super-minister al planificării și aprovizionării.

Aceste remanieri, estimează experții, se referă doar la persoane și nu schimbă cu nimic linia politică a lui Nicolae Ceaușescu.

InfoMina

RESTITUIRI

Instalatorul nu venea la Brucan, de teama Miliției

Către, Direcția a III-a (Indicativ 311NS) Notă privind filajul obiectivului „Sergiu”, efectuat în ziua de luni, 30 octombrie 1989, între orele 0:00-24:00

Activitatea obiectivului În locuință, lumina s-a stins la orele 0:30 și s-a reaprins la 5:30.

La ora 8:50 Sergiu a plecat de acasă. Amers la cumpărare de pâine din bulevardul Gloriei, a cumpărat produse de panificație și s-a întors spre casă. În acest timp, s-a oprit la poarta imobilului nr. 65 Strada Izbiceni) și 2 minute a discutat cu proprietarul imobilului, un anume Gheorghe. După aceasta a intrat acasă (ora 9:05). A ieșit după 2 minute și s-a adresat subofiterului de miliție din dispozitiv solicitându-i să-i permită nimitului Gheorghe să intre la el în casă, pentru a-i repara boilerul. I s-a răspuns că este posibil numai sub condiția legitimizării acestuia. Într-un timp, Gheorghe a venit și el la subofiter și i-a spus că nu acceptă să meargă în casa obiectivului fiindcă el a mai avut necazuri cu miliția. Atât Gheorghe, cât și subofiterul de miliție-au recomandat obiectivului

să-și rezolve problema cu ajutorul organizațiilor socialiste de specialitate. După aceasta, Sergiu, oarecum supărat, a intrat în casă, ora fiind 9:15. Între orele 11:00-11:10 s-a plimbat cu câinele pe strada Izbiceni și stadionul Biruința.

Între orele 15:50-16:00 s-a plimbat din nou însoțit de câine.

Mențiune La ora 8:20 la domiciliul său au venit numiți: Zamfirescu Aristică, Sandu Ion și Barbu Gheorghe, iar între orele 13:25-13:35 și Săbescu Ion, maistru. Toți sunt salariați ai ICRAL. În legătură cu prezența lor la obiectiv, Sergiu i-a spus subofiterului din dispozitiv că este consecința memoriei lui deus la Secretariatul C al PCR. Ca urmare a acestui fapt, aceștia lucrează de zor.

...

Către Direcția a III-a (Indicativ 311NS) Notă privind filajul obiectivului „Sergiu”, efectuat în ziua de marți, 31 octombrie 1989, între orele 0:00-24:00 Activitatea obiectivului A plecat la orele 7:40 pe jos și a mers

în Piața 16 Februarie. De aici a cumpărat zarzavaturi de la producători, apoi, pe același traseu, s-a întors acasă (ora 9:30).

A plecat din nou la orele 8:40. S-a oprit la magazinul alimentar din apropiere, a făcut unele cumpărături, a stat la rând, a cumpărat brânză, iar la ora 10:45 a revenit la domiciliu.

Între orele 11:30-11:40 a plimbat câinele pe strada Izbiceni și prin Stadionul Biruința, iar între orele 13:00-13:05 a stat la poartă și a vorbit cu lucrătorii de la ICRAL despre devizul lucrării.

La orele 13:15 a plecat din nou. A mers la magazinul alimentar din apropiere, a făcut unele cumpărături și s-a întors spre casă. În drum, a intrat în patiserie și a cumpărat două paturi.

Între orele 16:20-17:00 a măturat curtea, trotuarul din fața casei și a cărat nisip în pivniță, iar între orele 17:15-17:30 a efectuat alte treburi gospodărești. Între orele 17:45-15:55 a plimbat câinele până la baza Biruința și înapoi.

Mențiuni Locuința sa a fost vizitată de: Sandu Ion și Barbu Gheorghe (7:50-15:00);

Zamfirescu Aristică (8:15-15:00); Săbescu Ion (11:50-11:55). Toți sunt de la ICRAL. Profesorul Ciociu, domiciliat în strada Izbiceni nr. 73, s-a adresat subofiterului de miliție din dispozitiv și i-a spus următoarele: „Domnule milițian! Profesorul Brucan tot mă salută, caută să intre în vorbă cu mine. Ce să-i fac? Am evitat pe cât am putut, dar, vedeți dvs., el este preocupat să intre în vorbă cu mai mulți vecini, dar aceștia îi întorc spatele, îl evită. Deși am căutat să-l locoiesc, totuși se întămplă să-l apară lângă mine, să mă salute și să caute să intre în vorbă cu mine... Vă rog frumos, sfătuiți-mă cum să scap de el. Știți, la noi în cartier există obiceiul ca noi, vecinii, să ne salutăm, să mă schimbăm câte o vorbă, după care fiecare ne vedem de treburile noastre. Am observat că lumea îl evită, dar el insistă, salută și caută să se amestece așa, în vorbă, să la parte la eventualele discuții ce au loc în acel moment. Sincer spun, că tare îmi este frică să nu am vreun necaz cu el.”

Document din volumul: Dosarul Brucan. Documente ale Direcției a III-a Confronționiștii a Departamentului Securității Statului (1987-1989), Iasi, Editura Polirom, 2008, p. 699-702

tv 3 noiembrie 1989

19:00 Telegenul 19:30 Partid și țară – o unică voință Deplină aprobare de către întreaga noastră partid și popor a propunerii privind realegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în înalta funcție de secretar general al Partidului Comunist Român și a documentelor pentru Congresul al XIV-lea

Redactor Mihai Tatulici 19:45 Glorie, nepieritoare glorie! Cântec patriotic, revoluționar 20:00 România – Ceaușescu – Pace Contribuții inestimabile la cauza păcii și înțelegerii – înalt prestigiu în lumea contemporană. Documentar Redactor George Marinescu 20:20 În dezbatere: Documentele pentru Congresul al XIV-lea al Partidului Comunist Român Necesitatea desfășurării unei activități eficiente în domeniul sporirii exportului produselor românești Redactor Octavian Cepraga 20:40 Copiii cântă patria și partidul

Program literar-muzical-coregrafic în interpretarea unor formații pionierești și ale șoimilor patriei, laureate ale Festivalului Național „Cântarea României” Redactor Dana Oprea 21:00 Invățământ – cercetare – producție Școala în contextul puternice dezvoltări economice și sociale a tuturor localităților patriei Redactor Ana Maria Sireteanu 21:20 Univers, materie, viață Emisiune de educație materialist-științifică Redactor Andrei Banc 21:50 Telegenul 22:00 Închiderea programului

DIN ARHIVA MINISTERULUI DE EXTERNE

Schimb de păreri privind situația din RDG și URSS

Comunicarea Ambasadei României la Moscova Către Ministerul Afacerilor Externe, Tovarășului Constantin Oancea, adjunct al ministrului, Dr I.

Ref. Vizita de lucru în URSS efectuată de E. Krenz și aspecte ale situației din RDG.

1. M. Schunemann, consilier la Ambasada RDG, în cadrul unei convorbiri, a menționat următoarele:

a) Programul vizitei a constat din: convorbirile cu MS Gorbaciov, desfășurate pe parcursul a aproximativ trei ore, și la care, din partea sovietică, a fost prezent Șahnazarov, iar E. Krenz a fost însoțit numai de translator: dejunul oficial oferit de CC al PCUS în onoarea lui E. Krenz, la care, din partea sovietică au fost prezenți MS Gorbaciov, VA Kriucikov, VA Medvedev, EA Șevardnadze, AN Iakovlev; conferința de presă a lui E. Krenz. În paralel, G. Sieber, șef de Secție la CC al PSUG, împreună cu ambasadorul RDG în URSS au avut convorbiri cu VM Falin, șeful Secției internaționale a CC al PCUS, în legătură cu posibilitățile de dezvoltare a colaborării pe linie de partid.

b) Cea mai mare parte a convorbirilor la nivel înalt a fost dedicată schimbului de păreri și informații privind situația din RDG și URSS. În legătură cu desfășurarea acestora, E. Krenz a menționat că, de ambele părți, s-a exprimat satisfacția referitoare la conținutul convorbirilor, că, de această dată, s-a făcut numai o trecere în revistă a colaborării bilaterale, că se vor amplifica contactele dintre RDG și URSS în toate domeniile.

c) Fiind prima vizită în exterior și în URSS efectuată de E. Krenz în noua funcție, ea a avut oarecum și caracter de curiozitate. Pe fond însă a fost o vizită de lucru. Ea este urmată, nu întâmplător, de vizita în Polonia, unde, în convorbiri cu W. Jaruzelski, M. Rakowski și T. Mazowiecki, E. Krenz

va încerca să ajungă la o înțelegere de colaborare mai intensă, având în vedere și faptul că unii reprezentanți ai „Solidarității” fac front comun cu cercuri din RFG. Nu este exclus ca, eventual după Plenara CC al PSUG din 8-10 noiembrie a.c., E. Krenz să facă o vizită în Cehoslovacia, după care va avea loc o nouă plenară a partidului.

d) Situația din RDG este încă departe de a se fi liniștit. La finele acestei săptămâni ar urma să aibă loc la Berlin o demonstrație a aproximativ o jumătate de milion de persoane, ceea ce nu este deloc simplu. Celelalte partide din RDG s-au activizat, dorind să întreprindă acțiuni independente. De asemenea, s-a activizat foarte mult Biserica, care are și ea influențe sale.

2. La conferința de presă din seara zilei de 1 noiembrie a.c., E. Krenz, în cuvântul introductiv și în răspunsurile la întrebări, a arătat, între altele, că:

a) Convorbirea cu MS Gorbaciov a fost foarte bună, realizându-se o deplină înțelegere pe toate problemele abordate. MS Gorbaciov s-a referit pe larg la evoluția restructurării în URSS. Este o experiență interesantă, care poate fi folosită și în RDG, ținând cont, desigur, de condițiile concrete din țară.

b) Plenara a IX-a a CC al PSUG a marcat o cotitură în RDG, în direcția înăltării socialismului, înnoirii multor aspecte în toate domeniile. Partidul va conduce toate aceste procese. În prezent, PSUG se pregătește intens pentru viitoarea plenară, la care se va propune un program de acțiune, de lucru. Programul se adresează întregului popor. În „dialogul” care are loc în RDG se exprimă diverse puncte de vedere. PSUG dorește ca toate problemele să fie analizate și soluționate. Convingerea conducerii PSUG este că socialismul este cea mai bună alternativă, comparativ cu alte orientări. Sub conducerea lui E. Honecker, s-au făcut multe lucruri bune. Nu ne este rușine de acea perioadă. Pentru unele neajunsuri care au apărut nu

trebuie pusă toată răspunderea pe E. Honecker.

c) Problema reunificării Germaniei nu este la ordinea zilei. Cele două state se dezvoltă pe căi diferite, fac parte din alianțe diferite. Un scriitor francez spunea că iubeste mult Germania, pentru că este formată din două state. În legătură cu Zidul de la Berlin, nu trebuie să se piardă din vedere că acolo nu este numai granița dintre două state, ci este și granița dintre două orânduiuri, dintre două blocuri. Cei interesați ar fi bine să vină acolo, să constate realitățile. Mai întâi, trebuie făcuți pași reali în îmbunătățirea raporturilor dintre cele două state, „acum nu este timp să ne ocupăm de iluzii”.

d) Prezența lui MS Gorbaciov la festivitățile consacrate celei de-a 40-a aniversări a RDG nu a influențat asupra schimbărilor care au avut loc în RDG. Ați reținut ceea ce a spus Gorbaciov la Berlin, că problemele referitoare la RDG nu se rezolvă la Moscova, ci la Berlin.

e) La întrebarea dacă în convorbirile cu MS Gorbaciov a fost abordată și problema dezideologizării raporturilor dintre state, E. Krenz, a arătat: „Am discutat și această problemă: așa cum am menționat încă de la început, la toate aspectele abordate în convorbiri am ajuns la aceleași păreri”.

3. În comentariile lor privind întâlnirea la nivel înalt sovieto-est-germană, mijloacele de informare din URSS au reliefat aprecierea făcută de MS Gorbaciov, în sensul că: RDG este prietenul și aliatul nostru de nădejde; știm că acum republica se află în fața unor „mari schimbări” și vom fi împreună în această perioadă, care nu este simplă.

Ion Bucur

Document din volumul: 1989 – Principiul domnului. Prăbușirea regimurilor comuniste europene, Editie de Dumitru Preda și Mihai Relegan, București, Editura Fundației Culturale Române, 2000, p. 271-273

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

Haltă la stână!

„Întâmplător, în ziua de 19 septembrie 1989, mă aflam în trenul 1322, care circula pe ruta Giurgiu – București. La ora 17:22, nu mică mi-a fost mirarea văzând cum garnitura oprește în plin câmp, între Comana și Grăditești, în dreptul unei stăni de oi. Firește, am privit pe fereastră să află ce se întâmplă. Ca mine, toți ceilalți călători. Ei bine, ce credeți că am văzut? Unul dintre mecanicii locomotive a coborât și s-a dus la stâna în dreptul căreia oprise. După circa 7 minute, s-a întors cu o sacosă plină cu brânză cumpărată de la baci. Cum e posibil, m-am întrebat, și continuu să mă întreb, ca să confundă cineva o garnitură de tren cu un autoturism pe care îl poate opri unde dorește? Ce părere au cei doi conducători care au însoțit trenul și sub privirea cărora s-a desfășurat episodul descris? Ca să nu mai vorbim despre părerea conducerii Regionale Căi Ferate București” Ca răspuns la scrisoarea lui Petru Bărsan din Luduș, IEIRI EDEET Târgu-Mureș ne comunică: „Reclama-

ția este întemeiată și abonatul a fost invitat pe prima scrisoare de răspuns pentru a se recalcula factura care a fost emisă pe baza unui consum mai ridicat într-un trimestru anterior”.

Cum nu înțelegeam ce este cu „prima scrisoare de răspuns”, am recitit atent adresa primită. Redăm întocmai paragraful care ne-a expliat misterul. „Scrisoarea care a parvenit redacției dumneavoastră este al treilea exemplar al unei scrisori care a fost trimisă întreprinderii noastre și

redacției ziarului local Steaua Roșie și la care s-a răspuns prin adresele 7.526 de la 25 septembrie și, respectiv, 7.838 de la 25 septembrie 1989”. O regulă elementară de conduită ne cere ca atunci când ne adresăm unui for să așteptăm răspunsul. Înaintea solicitării adresate altei instituții în aceeași problemă, nu? Din păcate, Petru Bărsan nu este unicul cititor al revistei care nu cunoaște regula amintită!

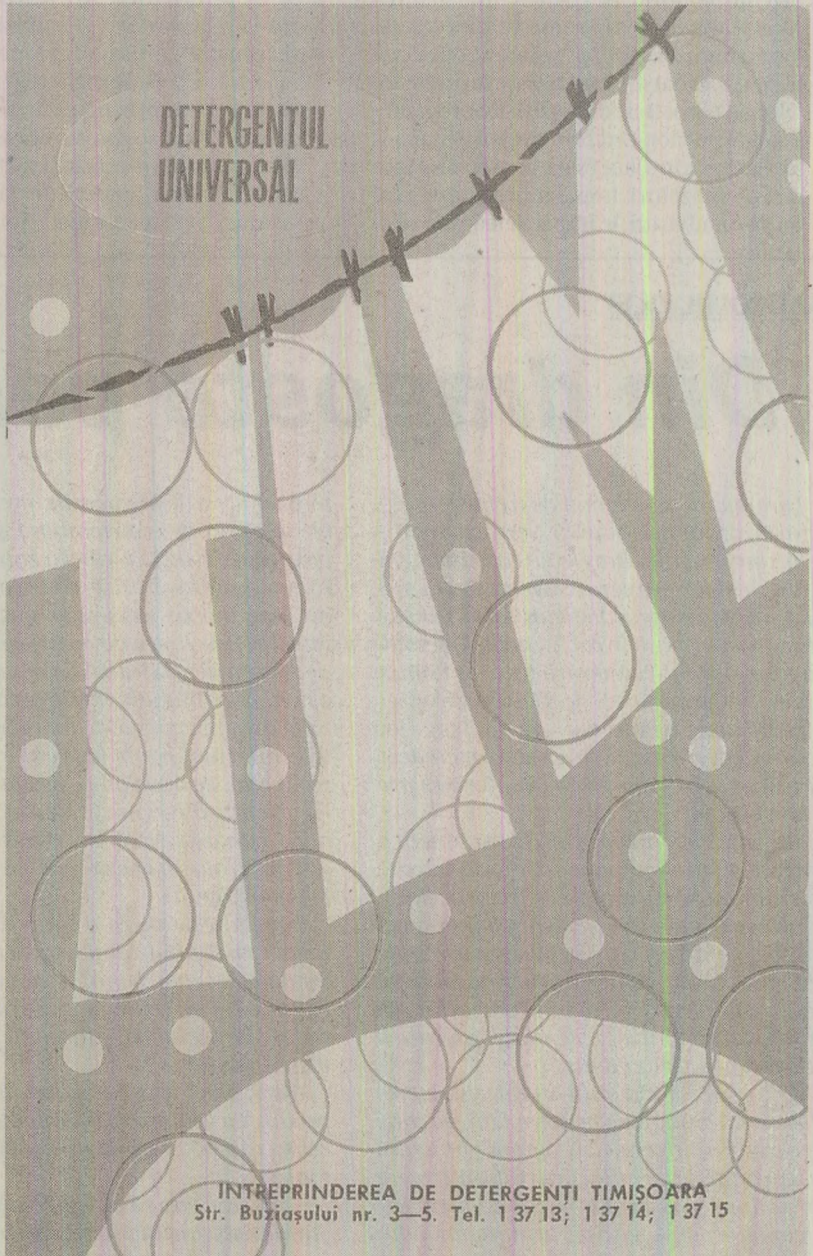
R. Manolescu

Flacăra, nr. 44/1989

vremea

În țară, vremea a fost rece, îndeosebi în regiunile nordice. Cerul a fost variabil, mai mult noros în jumătatea de nord a țării, unde pe alocuri au căzut precipitații sub formă de ploaie și burniță. La altitudini de peste 1.500 de metri s-au semnalat ninsori și burniță. Vântul a bătat moderat, cu unele intensificări la munte, unde s-au înregistrat viteze de până la 75 km/h. Temperaturile maxime s-au situat între 12 și 16 grade Celsius, iar minimele au coborât până la valoarea de 2 grade Celsius. La București, vremea a fost rece și închisă, cu cer mai mult noros. S-au înregistrat condiții slabe de ploaie. Vântul a suflat moderat. Temperatura maximă a fost în jurul valorii de 17 grade, iar minima s-a situat între 7 și 9 grade Celsius.

amintiri

Zboară cocorii

ORIZONTAL: 1) Autorul poeziei „Răposdi de toamnă” din care cităm versurile „Drumuri înalte de cocori/ Călăuzii cei străini/ Îți îndreaptă an cu an/ Pasul tăinic și te mint/ Spre ținutul diafan/ Al câmpurilor de-argint”. 2) Poezia lui Victor Eftimiu din care cităm: „Cocori în stol și rândunele vin/ Să vadă cum or să-nflorescă merii” – Elevi frunțași! 3) Ciubăr pentru transport struguri (reg.) – „...pastoral”, po-

ezie din lirica lui Zaharia Stancu în care: „Slăvile limpezi despletesc cocorii/ Și măfurile s-au săltat pe brânci”. 4) Se bucură de multă atenție când nu proiectează creația lui Kalatozov „Zboară cocorii” cu Balatov în rolul lui Boris. 5) Poet român contemporan (Tiberiu) din a cărui lirică menționăm „Întoarcerea cocorilor” – Astronom olandez care a descoperit în 1932 rotația galaxiei noastre în structura ei

spirală. 6) Zgărciți. 7) Campioni – Sonorizare (abr. uz.) 8) Localitate în RF Germania – „...Cocor”, cunoscutul roman a lui M. Sadoveanu. 9) „Și prin aerul cu... Trece-o vie prevestire/ De sosirea de cucoare/ Și de a mieilor sosire” („Vântul de la miazăzi” de V. Alexandru) – Primarul unui oraș turcesc. 10) Aflat în cărd! 11) Poezia lui George Lesnea notează: „Voi lumea-n ca-n șopârle, zbura-voi în cocoare/ Voi colinda cu ziua pe drum de curcubeu”.

VERTICAL: 1) Poet contemporan (Nicolae 1920-1972) autorul poeziei „Cocorii” – Clasic al literaturii noastre (Ștefan Octavian 1875-1913) de la care ne-a rămas poezia „Cocoarele”. 2) Aproape nouă – Țara de Sus! – Joc popular românesc. 3) „Poemul femeii care iubea...”, în care Magda Ianoș notează: „Vei ști ce-nseamnă” cu aripa lor cocorii pe cer/ și pe pământ ce scrie plugul de fier” 4) Regat în China antică – „Tre...” porecla boierului Cristea din romanul „Mitrea Cocor” de M. Sadoveanu (sing.) – Nu-i bună. 5) Raluca Lungu – „Cocori” și „nori” situate în coada a două versuri (pl.). 6) „...vechi și noi”, romanul lui Nicolae Filimon (neart.) – Produs de perechea cocorului. 7) Alea în dreapta! – Inimă de erou! – Cele trei ale materiei. 8) Cocorii lui Ibbos. 9) Neființă – Ceea ce este la origine Franț, mecanicul de la moartea lui Chiță Lungu din romanul „Mitrea Cocor” de M. Sadoveanu. 10) Atoli în vestul Oceanului Pacific – „... în Delta”, poem în care Vlaicu Bărna scrie: „Cocorii în văzduh spre sud se pierd agale”.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									

Dicționar: UTIE, OORT, OHR, AIAM, IIE, VLIE Informația Bucureștilui, 1989